

ΑΠΟΨΗ

Γράφει ο **Ιγνάτιος Καϊτεζίδης**,
δήμαρχος Πυλαίας-Χορτιάτη

ΟΙ ΔΗΜΟΙ ΤΟΥ 15ΗΜΕΡΟΥ!

Εδώ και καιρό παρακολουθούμε με ενδιαφέρον και αγωνία την εθνική διαπραγμάτευση για την τύχη της χώρας. Τις συζητήσεις, τα σχέδια, τα συμβούλια, τα σενάρια, τις αντιδράσεις εταίρων, ημετέρων και αγορών, τις διαφωνίες και τις πολιτικές αποφάσεις. Κινούμαστε οριακά, χωρίς να έχουμε χρόνο και χωρίς να έχουμε χρήμα. Εκεί λοιπόν όπου θα περίμενε κάποιος μία επιτάχυνση της διαδικασίας διαπραγμάτευσης, για να μπούμε πάλι ως χώρα σε περιβάλλον ομαλής χρηματοδότησης, η κυβέρνηση φαίνεται να έλυσε το ζήτημα της ρευστότητας με μία πράξη νομοθετικού περιεχομένου (και μάλιστα αναδρομική), προσθέτοντας μία νέα διάσταση στην περίφημη φράση «λεφτά υπάρχουν». Αποφάσισε λοιπόν να δεσμεύσει τα αποθεματικά των δήμων. Αγνοώντας τα τρία Α πίσω από την αγωνία της για γρήγορα χρήματα: την αντισυνταγματικότητα της ρύθμισης, την ασέβεια προς τους θεσμούς και την αποδοκιμασία από τις τοπικές κοινωνίες. Η κυβέρνηση θυσιάζει πολύτιμα αποθεματικά σε έναν στόχο μη ορατό και χωρίς την ξεκάθαρη δέσμευση για την επιστροφή των χρημάτων στους δήμους. Κάτι που σημαίνει πως η παρούσα κίνηση δεν είναι μόνον ζήτημα επείγουσας ταμειακής ανάγκης αλλά ευρύτερης πολιτικής φιλοσοφίας. Όποιος γνωρίζει τα θέματα των δήμων μπορεί μόνον έκπληκτος να μείνει από αυτήν την απόφαση, η οποία μάλιστα συνοδεύεται σε επίπεδο οδηγιών για τη χρηματοδότηση των δήμων από ακόμη μία πιο εντυπωσιακή πρόταση. Ότι δηλαδή οι δήμοι θα κάνουν πλέον προγραμματισμό («κουμάντο», όπως θα το έλεγε ο λαός) για κάθε επόμενο δεκαπενθήμερο και θα αιτούνται τα χρήματα που χρειάζονται για τη λειτουργία τους. Δηλαδή το κράτος λέει στους δήμους «δώστε μου τα χρήματά σας, να σας τα δίνω πίσω λίγα, λίγα»! Ποιο οικονομικό μοντέλο προγραμματισμού λειτουργεί σε επίπεδο δύο εβδομάδων; Ακόμη και τα νοικοκυριά έχουν ευρύτερο ορίζοντα προγραμματισμού! Είναι προφανές πως πρόκειται για μία νίκη της αγόγνωσης. Το οικονομικό επιτελείο βρήκε την πιο πρόχειρη λύση, για να πληρώσει το νοίκι της χώρας για τον επόμενο μήνα. Δεν έψαξε να λύσει το πρόβλημα. Επέλεξε απλώς να αντιμετωπίσει σπασμωδικά το σήμερα. Πόσα χρήματα θα εκταμιεύονται κάθε δεκαπέντε ημέρες; Ποιος μηχανισμός θα αξιολογεί τις ανάγκες των δήμων; Τι θα γίνει με τις υποχρεώσεις που θα «κοπούν»; Πώς θα αντιδράσουν οι εργαζόμενοι στους δήμους, οι προμηθευτές και οι εργολάβοι των έργων; Πώς θα εκτελεστούν προγράμματα, έργα και υπηρεσίες κοινωνικής φροντίδας; Αφού τα αποθεματικά θα καλύψουν δημόσιες ανάγκες, τι θα μείνει να εξυπηρετεί τις ανάγκες των δήμων; Τι θα γίνει με τις καταθέσεις από κληροδοτήματα, η απόδοση των οποίων χρησιμοποιείται για πρωτοβουλίες κοινωνικής ευαισθησίας; Τι θα γίνει με τα χρήματα των ανταποδοτικών τελών; Τι θα γίνει με τα χρήματα που κατέβαλαν οι πολίτες για τα σχέδια πόλεων; Αν ως δήμοι λειτουργούσαμε οριακά πριν με ευθύνη της πολιτείας, πόσο χειρότερες συνθήκες αντέχουμε; Δυστυχώς δεν υπάρχει καμία απάντηση. Γιατί πολύ απλά η κίνηση σχεδιάστηκε χωρίς καμία λογική. Ακόμη και η μαζική μεταφορά των αποθεματικών στην Τράπεζα της Ελλάδας αποτελεί ένα ζήτημα. Υπάρχει η ανάλογη ρευστότητα των υπολοίπων τραπεζών, απ' όπου τα παίρνουμε, για να γίνει κάτι τέτοιο; Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως όλοι είμαστε με την πλευρά της κυβέρνησης στο θέμα της διαπραγμάτευσης. Θέλουμε μία καλή συμφωνία μέσα στην Ευρώπη. Όμως υπάρχουν και όρια απαραβίαστα. Η χώρα δεν θα σωθεί δημιουργώντας δήμους δεκαπέντε ημερών. Ούτε «βάζοντας χέρι» σε έτοιμο χρήμα. Αν η χώρα κινδυνεύει με χρεοκοπία και εξαρτάται από τους δήμους η σωτηρία της, θα δώσουμε ό,τι έχουμε και δεν έχουμε. Αρκεί να το παραδεχτούν τίμια και ειλικρινά. Η Ελλάδα μας είναι πάνω από όλα.